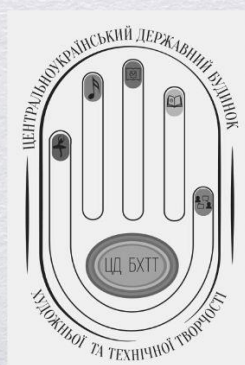

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК
ХУДОЖНЬОЇ ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Сузір'я юних поетів

збірник віршів фіналістів обласного
відкритого конкурсу "Батл поетів-2020"

КРОПИВНИЦЬКИЙ - 2020

Центральноукраїнський державний будинок художньої та
технічної творчості

Сузір'я юних поетів

"Батл поетів" - щорічний конкурс поезії учнівської та студентської молоді освітніх закладів Кіровоградщини, який організований Центральноукраїнським державним будинком художньої та технічної творчості спільно з "ГО"Молодіжний центр Кіровоградської області".

ДЕНИС БІРЗУЛ

Студент другого курсу факультету філології та журналістики Центральноукраїнського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка. Поет, який присвятив дві свої поетичні збірки нашим українським військовим. Автор двох поетичних збірок: «...А війну розітру в долоньці», «Якби в мене були крила». Володар І місця і трьох «Гран-Прі» міського конкурсу «Театральна молодь літературного міста» (2015, 2016, 2018, 2019), фіналіст міського й Всеукраїнського етапів конкурсу «Мрії про Україну: дитячий погляд» (2016) та багатьох інших. Вірші увійшли до книги «Творчі канікули» Всеукраїнського літературного конкурсу (Київ 2017). Здобув перемогу в обласних турах Всеукраїнських конкурсів «Творчі канікули» та дослідницьких робіт учнів членів МАН України (2017). Переможець літературного конкурсу «Хмарочос» (2018) та міського конкурсу «Моральний вчинок» (2017, 2018), а також, переможець міського конкурсу вокально-хорового мистецтва «Зіркові голоси» номінація вокал, авторська пісня (2019). Переможець обласного конкурсу «Батл поетів» 2020 року.

Мені тебе по істині шкода.
Моя душа щоразу тихо плаче,
Коли твоя знесилена хода
Простує мимо, марево неначе.

У погляді фальшивий маскарад,
Солоні губи скриті німим сміхом,
А постріли салюту й канонад
Змішались в масі з радістю і лихом.

Замучена цікавістю чужих,
Тепер ти жертва сірої отрути:
Твій птах душі склав крила і затих,
Для всіх вдаєш, що все так має бути.

Відкрий себе, відкрийся лиш мені:
Поплач, посмійся, вирви з серця пута.

Усе лихе залишиться в тіні,
І, з часом, зникне безвісти забутим.

Заговори струною чи пером,
Знеси між нами сіру стіну тиші.
Наповни келих кров'ю і вином -
Я вип'ю все, нічого не залишу.

Я буду щасливіший від усіх,
Коли побачу в дощовому душі,
Як ти, зробивши в повні груди вдих,
Стоїш сама і просто грієш душу.

Магічне кохання

Магічне кохання - улюблена тема поета.
Вже вкотре, мов вперше, виводжу чорнилом старанно
Як в серце Ромео закралася тихо Джульєтта
І, струни торкнувши, співала чарівним сопрано.

Тобі менестрелі дарують найкращі куплети,
Письменник присвятить шикарні любовні романи,
В картинах митців я знаходжу твої силуети
І в п'єсі про тебе напишуть сценарій до драми.

Можливо, хтось скаже, що граюсь пустими словами,
Проте, лиш тобі я скажу найсерйознішим тоном:
Заради тебе я б почав говорити віршами
І сотні пісень заспівав би тобі під балконом.

З дитинства заколисані у волі,
Дітьми грозились чорту кулаком.
Пшеничне злото й синь волошки в полі
Всмоктали з материнським молоком.

Нас звуть до бою сурми і трембіти,
Литаври грізні схоплює луна.

Ісуса милість – поводитир по світу,
А зброя – то хоробрість Перуна.

Не втримають кайдани і тенета –
Розірвуть їх сталеві кулаки.
Нехай бурлить гаряча кров венеда
Й опалить потяг вражої руки!

Дійдуть нащадкам праотців промови,
І сум, і щастя в струнах кобзаря.
Так хай і далі предків настанови
Несе політ лелеки й журавля!

За водою ідуть легіони

(Всім тим, хто віддав життя за Україну, присвячується)

За водою ідуть легіони.
Йдуть в похід невідомо куди
У байдаках безкрайні загони
Течіями нічної води.

На обличчях не місце для страху,
Лиш вогонь пломенить у очах.
За Чумацьким, прямуючи, Шляхом
Вирушають вої в кораблях.

У загонах не всі із мечами
І шоломи із різних епох,
Проте всі за єдине кричали,
За єдине забрав усіх Бог.

Вирушали, вдивляючись в зорі,
Заціловані діти війни.
Оминувши обійми покори,
Відчинили ворота пільми.

Зачароване зоряне саяво
Проводжало крізь степ чумаків.

Нині – в стомлених тінях заграви
За собою веде вояків.

Мандрівці степового походу
Сіль міняли на цінь в капшуках.
Обміняли життя на свободу
Ті, що йшли за водою в човнах.

Упокоїли серце у лоні
І довершили даний завіт.
За водою ідуть легіони
В їх останній зірковий похід.

Кубратові стріли

Крізь хвилі трав ідуть човни в підковах,
Минаючи зелений океан.
Рушають смирно витязі в колонах,
Яких веде на нових землях хан.

Звитязці його кликали Кубратом,
Очільником об'єднаних племен,
Що замінив усім «чужого» «братом»
І кинув страх топтатись під конем.

Мужі пройшли крізь пекло бойовиська,
В огряді волі кров'ю і мечем.
Багато сплять у земляних колисках,
І сонце їх тепер не обпече.

Веде Кубрат вперед свою дружину
І нищить супостатів на шляху.
Протоптана загонами стежина
Благословля на вдачу і снагу.

Пройшли роки, і серед моря-степу,
На місці стику перемог і втрат,
Стоїть могутня, в поцілунках неба,

Держава, що її створив Кубрат.

Відчутно, сонце долі вже смеркає,
Укрилась сріблом золота глава.
Синів Кубрат до себе закликає,
Аби сказати наставні слова:

«Сини мої! Моя остання втіха!
Почуйте важну проповідь старця,
Аби не наклепили на себе лихо
І не зазнали скорого кінця.

Ви – браття, так пізнайте ж ви братерство!
І разом ворогам вселяйте зляк.
Ви – браття, однієї руки персти.
П'ять перстів, що стискаються в кулак».

Старий Кубрат дістав із сагайдаку
І дітям видав оберемок стріл.
Сини збагнули марність дій усяких –
Зламати купу всім забракло сил.

Тоді старий правитель посміхнувся
І по одній стрілі усім роздав.
Та кожен одинокої позбувся,
Тож, закінчивши, хан Кубрат сказав:

«Щоб жодне зло навіки не згубило
І гордість до дурниці не схиля,
Затямте: у єднанні справжня сила,
Тоді ніхто не зломить, як гілля».

А незабаром хана поховали,
Й забули батька проповідь сини.
Можливо, лихо цим вони наклепили,
І бідний люд страждав із їх вини.

Мелодія закоханої ночі

Згаси все світло, щоб не заважало,

Тебе чекає загадкова темінь.
Нас місяць простромить своїм кинжалом
Через високий звитий гіллям гребінь.

Відчуй як пахне ароматний чай,
А губи вже зігріті поцілунком,
Як лагідно лоскоче листям гай,
І зорі розлетілись візерунком.

Відчуй, як вітер трави завиває,
Зелене листя умива роса.
Відчуй, як річка тихо протікає,
Яку лоскоче вербова коса.

Ти є мала частинка всього світу.
Забудь про все, й на мить заплющи очі.
Тоді лише почуєш тиху-тиху
Мелодію закоханої ночі.

Воля, що долає час

Звичайні чоботи замінемо на берці
І пофарбуєм шаровари в камуфляж.
Але незмінно пломенить у серці
Козацька воля, що долає час.

Замість мушкетів – носим автомати,
А шаблі нам замінять штик-ножі
Для тої все, яку так покохав ти,
Для тої, яку носиш у душі.

Замість гармати – в полі їдуть танки,
За нами підриваючи мости.
Раніше предки штурмували замки,
А зараз ми штурмуєм блокпости.

Ми не в каптанах, в нас тепер бушлати.
Не сорочки, а тельняги вдягли,
Але ту міць, яку в бою плекав,

Відвагу й честь – нам козаки дали.

Ніхто вже не поскаче полем верхи.
Бо є військові «хамери» у нас
Та все одно, ніколи нам не стерти
Козацьку волю, що долає час.

Чому кохаю

Ти запитала, наче ненароком,
Чому тебе я все-таки люблю.
Нахлинули в момент думок потоки
Й забили раптом голову мою.
«Чому люблю?» - цілком складне питання.
На нього я ніяк не відповім.
Що значить загадкове це «кохання»?
Як оселилась в серці ти моїм?
Вродлива? – це, звичайно, безсумнівно,
Але кого здивуєш цим в наш час?
Хоч і хода легенька і граційна,
А очі твої сяють мов топаз.
Набір стандарту: доброта і розум.
Не лиш одну по світу він веде.
Все більше я поглиблююсь у роздум:
Чому з усіх кохаю лиш тебе?
Можливо, просто вдався чийся жарт,
Або для мене ти посланець Бога.
Немає жодної у світі з тисяч карт,
Де долі дві сплелись в одну дорогу.
Ніяк того відвіту не впіймаю.
Таке незрозуміле селяві.
Чому кохаю? – я тепер не знаю,
Не знаю чи кохаю взагалі.

Я знайшов у тобі один мінус.
І хоч все було без обробки,
Ти робила паскудні фотки,

Тож в «інсті» я на тебе не дивлюсь.

А проте, іще дещо зазначу:

Якось дивно воно все ведеться –
Красивіше, ніж ти не знайдеться,
Як наживо тебе побачу.

Птах душі

(в пам'ять про Василя Стуса)

Кому, скажіть, кому потрібна правда?
Кого картає совість перед сном?
Скажені пси, так палко вірні зраді,
Все брешуть на звеличених пером.

До ніг катів стікають ріки крові,
Не мовкне плач скалічених сердець,
Аби народ тримати у покорі
Женуть вовків, виховують овець.

За мову рідну скося всі дивились,
«Антирадянське» ставили клеймо.
Плекати кров'ю правду залишилось,
Щоб дітям не потрапити в лайно.

Палай вогнем пекельним, стяг кривавий,
В сльозах скорботи й страху утопай!
Велична сурмо, люд пробуджуй бравий,
Боротись за країну зазивай!

Злітай у вись, розправ могутні крила,
Гарячої душі вогнений птах.
Нехай пізнають всі народну силу,
Оспівану і знищену в віршах.

МАКСИМ БРИЧКА

Студент Центральноукраїнського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка. Лауреат премії ім. В. Близнеця. Лауреат премії ім. Ю. Яновського. Лауреат конкурсу ОУН ім. О.Теліги та О. Ольжича. Переможець поетичного «ШЕ.батлу» в рамках «ШЕ.фесту 2019». Автор поетичної збірки «Меридіани». Фіналіст обласного конкурсу «Батл поетів» 2020 року.

Завтра травень. Завтра третій травень.
Гострять трави свої щит і меч.
На знамена їхніх битв і втеч
Падають поранені тумани.
Сміх дерев. Хребти вишень темнавих.
В пригорщах несуть зорі зорю
Чорні очі золотавих мавок
Невидючі в чорному жалю.
Тліє тінь зела на видноколах.
Я сумую. Тільки сум і сам.
Просто травень. Просто прохолодно.
Щиті серцю і мечі словам.
Завтра травень. Завтра третій травень.
Я втечу. За простір і межу.
Проростають чолобитні трави.
Я втечу. За травень і весну.
Білоквітні твої руки, весно,
Я візьму. Я в травні поведу.
Блискавки солодкобілі леза
Товчуть потолочену траву.
Завтра травень. Завтра третій травень.
Крилами по небу й по дощу.
Цю свободу дику й нетривку
Розіпну як вигорілу хмару.
В'ється віть. І поза віттям віть
Заплітає сині руки ночі.
Просто віть. І вишня білий цвіт
Розіслала у вуста пророчі.

Голос ковили як мертвий голос
на вітрах змовчався і засмаг
ковилі порепалося горло
зашуміла тиша на губах
степ не мій він так знімів без мене
скіфська бабо скам'яній за ним
йому очі видряпає небо
в пам'ять мертвих на докір живим
ти змалів твій вершник на колінах
сповідає в землю і траву
доки кінь зростає в диких тінях
перетявши степу тятиву
вершнику там догора дорога
і толочить смалену стерню
у ясир шмагає кривоногу
канчуком шляхів при чорнім пню
стару тополю. їй не вперше вмерти
при сопілці соловіти в путь
де синів твоїх ведуть у смерки
і тебе над шляхом розіпнуть
як мученицю. бо за шляхом шлях
а за ними смерки за синами
зашуміла тиша на губах
голос ковили змовчав під нами

Понад водою чорною смолою
нависла тінь як нависає смерть
кружало сонця сходить хрипотою
і світ по грудях в дику коловерть
заходить босий. вичавлений гнів
спустошено до краю і до пустки
так ярмопідданий реве у яслах віл
і молиться до стертої мотузки
змалілий світ зшалілий до облуди
ковтає кров у переломах лжі
нам до весни хурделить очі лютий
і наші шаблі точить на чужі

рілля ізорана і чорна як вода
солоне тіло тане в осоки
десь круторогому прив'язують ярма
кошлатий кінь покірної підкови
кошлатий день виловлює дитя
арканом сонця в чорні очерети
дитино, слухай смійся на життя
і матері питаєш хто ти? де ти?

КОСЮК ІВАН

Учень «Регіонального центру професійної освіти ім. О.С.Єгорова».
Фіналіст обласного конкурсу «Батл поетів» 2020 року.

АТО

За свою країну можу вбити,
За своїх героїв – розірвать.
Так, для кожної матусі ми єдині,
Та на захист неньки треба стать.
Я розумію, тобі страшно,
Ти не звик патрони заряджать.
Днями і ночами ти не спиш,
Та зате країну захистиш.
Боже, поможи нашим героям
Вистоять перед ордою ворогів!
Надай їм сили, мужності, терпіння,
Щоб ми змогли прожити покоління.
Спасибі, кожному за те, що навіть
При утрачених кінцівках
Вони дають нам приклад боротьби.
Боріться!
Не здавайтесь і не бійтесь.
Вперед! За Україну, рідну матір
Побийте ворога, зітріть з лиця землі!

ЄДИНА МОВА

Мово наша, мово,
Мова солов'їна.
Кожна рідна мова є для всіх єдина.
Українську мову вчили нас любити
Вчителі і мати, а батьки – радіти!
Так, я розумію, в мене діалект.
Зрозумійте правильно -
це малий дефект.
Ви повинні з гордістю вимовлять слова –
Мово українська, в мене ти одна!

МУЗИЧЕНКО КАТЕРИНА

Учениця ДНЗ «Професійно – технічне училище № 40» м. Новоукраїнка.
Фіналістка обласного конкурсу «Батл поетів» 2020 року.

Боже мій! Яка краса!

На спочинок сонце впало
Загорівшись перед сном;
Промінці свої зібрало
І сховалось за вікном.
Стихли хвилі, що на морі
Били берег цілий день.
І зустрівши перші зорі
Заспівали їм пісень.
Тиша змушує мовчати;
Ніч – це вічність, чудеса.
Чесно, хочеться кричати:
«Боже мій! Яка краса!»

Мова

У кожного народу світу
Є незнищений оберіг –
Це рідна мова калинова,
Котру віками він беріг.
Котра лилася в пісні мами
У колисковій повсяк час.
Котру з захопленням ночами
Ти чув крізь сон не один раз.
Наші прадіди славетні
Життя за мову віддали.
Хвала і дяка українцям,
Котрі за слово полягли.
Тож пам'ятай: твоє завдання
Рідну мову зберегти!
Це – необхідність, це прохання.
Без мови щастя не знайти.

МИХАЙЛЮК АНАСТАСІЯ

Учениця НВО «Новомиргородська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів №2» м. Новомиргород. Учасниця обласного конкурсу «Батл поетів» 2020 року.

«Село»

Ця вся краса лиш навесні.
Ця вся краса в моїм селі.
Де я родилась і росла,
Де воду з джерела пила.
Де я сказала слово «МАМА»
Й у всьому їй допомагала.
В селі навчилася дружити,
Кохати, мріяти і жити.
Я тут навчилася співати,
Людей в біді не залишати.
Я тут живу, пісні співаю
В Шпакове, горя я не знаю!

«Таємниця»

Стоїть занедбана хатина,
А біля неї дівчина.
В руках її мала дитина
Немов пташина.
Не мама їй ота дівчина
Нема у неї матері,
Померла коли народила
Пішла до Бога...
Минає рік, і два, і три
А в хаті пахнуть пироги
І за столом сидить хлопча
Він доїдає пирога
Біжить до мами й обіймає
З її очей сльоза збігає,
В її думках було одне
«Я знаю все, я знаю все,
Але нікому не скажу,
Бо я його, люблю, люблю!»

«Калина»

Стояла дівчина під тином,
Сумна була така вона.
І у червоному намисті
Була прекрасна як весна.
«Чому сумуєш?» - запитала.
Вона тихенько встала...
«Я гарна, мила і чарівна
І всім подобаюся я,
Але нікого не годую
Й малечі щастя не дарую,
Я є, самотня і одна.
Тому й стою, сумую я».

МУНТЯН ТЕТЯНА

Вихаванка гуртка «Сценмова» Новомиргородського районного центру дитячої та юнацької творчості. Учасниця обласного конкурсу «Батл поетів» 2020 року.

Нестримно біль тече по жилах,
Повільно крутиться земля.
Із кожним днем ти розумієш ,
Що все в цьому світі неспроста .

Немає посмішки без болю,
Немає диму без вогню,
І залишається лиш вірить ,
Що збереже хтось ту красу:

Красу природи , краплю моря .
Безмежний,тихий океан ,
Повітря свіже і прозоре ,
І світ потрапивший в капкан .

Так хочеться, щоб збереглися

Ті щирі книги давніх літ ,
Прості слова, простих поетів ,
Що сколихнули увесь світ .

Всі забувають що є книга ,
Й забудуть, хто такий Шекспір .
Лишень пливуть у інтернеті,
І пізнають з екранів світ .
Потрібен інтернет в цім світі !
Але ще більше треба там,
Щоб зрозуміли наші діти ,
Цінити треба дане нам !

Навколо купа персонажів,
І в кожного своя є роль.
Та ми не можемо зрозуміти,
Який же до життя пароль.

Чи треба щастя лиш шукати?
Чи плакати коли кортить?
Можливо, зірка та підкаже,
Яка у небі мерехтить?

Звичайно всі ми хочем щастя,
Але поняття це таке...
Хоча й глибоке, та не точне,
І в кожного все ж думка є!

Для когось - щастя це кохання,
Для когось - квітів океан.
Для когось - зранку чашка кави,
А може,- лагідне "ну мам".

Воно буває дуже різне!
І треба завжди пам'ятать,
Що в не залежності від люду,
Щасливим треба дійсно стать!

КОБЕЦЬ ЄЛИЗАВЕТА

Учениця євро клубу «Діамант» Знам'янського районного центру дитячої та юнацької творчості. Учасниця обласного конкурсу «Батл поетів» 2020 року.

ЄРЕЩЕНКО ЄЛИЗАВЕТА

Студентка Центральноукраїнського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка. Учасниця обласного конкурсу «Батл поетів» 2020 року.

В епіцентрі усіх подій. Серед тисяч мільйонів слів.
Залишайся чекати один. Одинокий старий чоловік.
Серед тисяч сумних подій. Серед тих мільйонів невдах.
Тільки він лише світло світив. Лише він право голосу мав.

В епіцентрі горіли вогні. І від них вже не чути було.
Як у світі родилась півтьма, як у світі ще й світлу жилося.
Серед тисяч мільйонів братів, навіть родом не звалились вони.
Всі бажали лишитись на сам. Всі бажали лишитись собі.

Егоїзм. Чи приховане зло. А чи може це вияв добра.
Що лишився чекати на сон, а чекати вже сили нема.
І цей дужий старий чоловік. Вже навіки лишився один.
Серед тисяч мільйонів людей, сам до себе він швидко не звик.

В епіцентрі усіх подій. Серед купи людей-невдах.
Вже і вимовить слова не міг.
Бо ніхто його не сприймав.

Егоїзм, наче вияв півтьми.
Та він сам її не обрав.
Просто вигорів словом "тобі".

А "мені" він і досі не знав.

Звалилося все на клавіші,
Зіграло мінорну рапсодію.
Сучасне не краще за давнішнє.
Я чую найгіршу мелодію.

Звалилось, заграло п'ятами,
І свічка давно десь згоріла.
Спаливши останню клятву,
Горіла остання несміло.

Так холодно, холодно зіргано.
Невміло, незграбно без такту.
Так, наче всі сенси замінено.
Все більше чекаєш анкракту.

Так гаряче холод у жилах
Вже більше не може кипіти.
Хто завжди у нім проживає
Звикає, й не може згоріти.

Так просто ніколи не гралося.
Так просто, це ніби вперше
Мінорна рапсодія долі
Дарує постійно перстні.

Не можу я йти, куди хочеться.
Постіно запрошують в гості.
Потрібно, напевно відмовитись.
І десь там лягти на помості.

Мінорна рапсодія зіграна
Звалилась, як з неба, на лихо.
Чекає оцінки і браво..
Чи хоче, щоб ноти спалила?

ГУЛІДОВА АНАСТАСІЯ

Учениця Кропивницького професійного ліцею сфери послуг і торгівлі.
Учасниця обласного конкурсу «Батл поетів» 2020 року.

Кохання- це прекрасне почуття,
В житті найкращого не має.
Забуваєш про усі проблеми із буття,
Коли тебе взаємно хтось кохає.
Ти ніби пташка, в висоті небес літаєш,
Забувши все, згубивши хід думок ...
Коли так просто ти когось кохаєш.
До цього ти зроби лиш крок.
Треба так життя прожити
Щоб було, що згадати,
Щоб було кого любити,
Щоб сім'ю, дітей вам мати -
Треба просто у житті кохати .

МОХУР МАКСИМ

Учень «Відокремленого структурного підрозділу «ПТУ № 16 м. Мала Виска», смт. Олександрівка. Учасник обласного конкурсу «Батл поетів» 2020 року.

Актуально сьогодні

Природу берегти:
метелика не придавити ненароком,
Ялинку не рубати перед Новим роком,
І первоцвіт весною зберегти.
Планету шанувати:
Гіллячку з клена не ламати
Сміття у річку не кидати
Тварину в лісі захищати.
Люби і бережи природу Божу:

Не нищ ніколи і нічого,
І деревце ти посади,
Свою планету-неньку відтвори.
А ні! Земля до тебе заволає
Через пожежі, урагани і потоп.
І всіх у горі об'єднає...
Ось тільки так ми зрозуміємо знак «СТОП».

КОСТАШ ОЛЕГ

Учень ІТТУ № 36 смт. Новгородка. Учасник обласного конкурсу «Батл поетів» 2020 року.

Батькам

Той місяць, що сяє удень,
Той місяць, що сяє вночі
Дають мені сили щодень
Злітати у височінь.
Та більше сили дають
Рідні батьки мої.
Люблю їх! Вони найкращі в житті!

Майбутнє

Будь щасливим, ти, мій друже,
Не сумуй як сумно дуже.
Так, непросто завжди посміхатись,
Не так вже і тяжко-до щастя дістатись.
Все погане із списку життя-перекресли,
Візьми папірець і щасливе накресли!
Все нове візьми з собою
Щоб в майбутньому стати героєм!

РАЙЛЯН МИКОЛА

Учень ДНЗ «Професійно – технічне училище № 40 м. Новоукраїнка.
Учасник обласного конкурсу «Батл поетів» 2020 року.

Моя Україна !

Моя ти люба Україно,
Тебе так щиро я люблю.
За мальовничі краєвиди ,
За добру, люблячу сім'ю.
І в різний час , і в іншому місці,
Її мелодію по світу ,
Я в серці з гордістю несу.
Із вірністю воно відкрите,
Тому і вірю я йому.
Пригорне як дитя мене ,
І через біле простирадло ,
Співатиме про щось нове.
В її красі я бачу море ,
Її чарівнії поля .
Із шумом вітер гілля гне,
Які чудові краєвиди.
Моя земля - моя святиня,
Немов чудова княгиня,
Сидить і плаче нічка синя .
А зорі світлячки крилаті ,
Щоб в небі хочуть політати ,
На світло місяця зійшлись.
І утворивши дивні пасма ,
Постала нам красуня ясна.
Це образ нашої Землі та української душі .

КОЖОКАР ВАЛЕРІЯ

Учениця ДНЗ «Професійно – технічне училище № 40 м. Новоукраїнка.
Учасниця обласного конкурсу «Батл поетів» 2020 року.

Україно моя!

Україно моя!
Ти у світі єдина!
Ти одвічна надія й безмежна краса.
Україна моя –
Це верба і калина
Це колиска дитинства і пісня-душа!
Україна моя –
Це спів солов'ний,
Що стелиться степом у далекі краї.
Україна моя –
Це моя Батьківщина,
Це мої перемоги й поразки мої.
Україна моя –
Це жито-пшениця,
Це трави духмяні і велич дубів.
Україна моя –
Це чиста криниця,
Це голос матусі на крилах вітрів.

ЄГОРОВА АНАСТАСІЯ

Учениця ДНЗ «Професійно – технічне училище № 40 м. Новоукраїнка.
Учасниця обласного конкурсу «Батл поетів» 2020 року.

Рідна мирна Україна,
В моїм серці ти єдина.
Наша ненька Україна,
Краєвид у тебе чистий,
Ніжний, лагідний, барвистий.
І очей не відвести!
Найгарніша в мене ти!

ЛИПКАН РУСЛАНА

Учениця Піщанобридського професійного аграрного ліцею. Учасниця обласного конкурсу «Батл поетів» 2020 року.

Осінь золота, прекрасна,
На землі журби листочки
Ти так вабиш рясно, що нема покою досі
Не чекай! Не чекай на мене, мамо,
Гулятиму до ночі!
Не пускає осінь, не пуска додому.
Хоч на небі зорі сяють, мерехтять журбою
Не приду додому, мамо,
Осінь не пускає, доля...

(«Аромат сонця»)
Тримаю в руках крижане серце тое,
Що колись посміхалася долі.
Тепер ця принцеса сонця,
Стала королевою помсти,
Жалю й плачу, володарка стала
Чому? Бо темрява не питає.
Ти сяяла, як ліхтарик,
Так, ти кохала.
Навіщо ти засліплюєш очі?
Ти зачаровуєш холодом,
Але ж твоя сила в сонці.
Де ж твоя крига, мила?
Чому ти сіяла знову?
Здавалосьь, більше немає волі
Я в полоні. Знову?
Ти стала холодна й твої очі
Вже не зі мною.
Мабуть, коли ти кохала,
То тремтіла потім від болю?
Але ж, як ти могла
Після такого,

Зберегти аромат свій, аромат сонця?
Боже!